

STÅ UPP FÖR SOLIDARITETEN!

Det drar ett mörker över Världen och kalla vindar blåser i Europa. Nu tornar det upp sig även i Sverige. Det parlamentariska läget i Sverige är utan motstycke i vår demokratiska historia. Man kan "hålla på" den ena eller den andra och även den tredje. Men situation är svårhanterlig och det blir lätt en s.k. upptrappningskonflikt. Någon gör något och då måste den andra eller tredje "ge igen" och skyller sitt moraliskt tvivelaktiga handlande på "den andra och onda" sidan. Det kanske tydligaste exemplet på detta är konflikten mellan de två länderna Israel och Palestina.

Sådan konfliktupptrappning sker också i våra familjer. Hur mycket vi än älskar varandra kan vi alla lätt hamna i sådana spiraler. Ibland blir det så allvarligt att familjen söker hjälp och det har ingått i min yrkesverksamhet som barn- och ungdomspsykiater att hjälpa dessa familjer. Ibland har det gått men inte alltid. Men mitt första "medlingsförslag" är alltid: den klokaste måste ta första steget-

Vad krävs mer för att kunna lösa konflikter. Respekt! Som i de tuffaste situationer måste grundas på kärlek. Ett vardagsexempel: När mitt X och jag flyttade till en ny lägenhet fick vi en liten naivistisk men stark ikon av Helige Franciscus av min mamma. Jag ville sätta ikonen på en vägg A, X ville sätta den på vägg B som gick vinkelrätt mot A. Vi var lika envisa men bråkade inte just om detta och respekterade varandras val. Efter några dagar kom vi båda på att vi kunde sätta ikonen i vinkeln vilket framhävde ikonen ännu bättre. Det var alltså ingen kompromiss där vi båda var mer eller mindre missnöjda utan en syntes som båda tyckte var bättre.

När jag undervisade i psykiatri på Vårdhögskolan tog jag detta som exempel på konfliktlösning. För att inte framstå som någon religiös ivrare sa jag bara en liten tavla. I pausen kom en flicka fram och sa: Det var märkligt så sätter vi ikoner i Finland! Min tolkning baseras på Jungs kollektiva omedvetna: om vi står kvar i en konflikt i "spänn-ande läge", dvs var och en står upp för sin egen ståndpunkt men i full respekt för den andres kan vi "pejla in" en lösning som finns i det kollektiva omedvetna (hur man gör i Finland) och därmed hitta en lösning på "en högre" nivå.

Går detta att omsätta i politiken? Jag tror inte vi kan ställa frågan så utan måste se det som ett moraliskt imperativ att vi måste försöka hantera svåra konflikter så, om det inte ska gå åt skogen

Demokratin är det bästa statskick vi har men inte utan problem. Det framkommer tydligt då vi trots stora demokratier är på väg mot ett storskaligt krig mot vår försörjningsgrund Jorden och med stor risk för att de militära konflikter som nu pågår eskaleras till storkrig.

Och utan att jämföra partier måste vi minnas att Hitler och nazisterna kom till makten först genom demokratiska val, dvs. med folkets stöd. Men sen vet vi alla att det höll på att gå åt helvete. Där var den ovillkorliga kärlekens försvar för människans politiska och andliga frihet endast möjlig genom att med militärt våld stoppa Hitler.

SD har, oavsett ur vilka rötter de kommer från, fått av stöd av 13% av väljarna.

I en demokrati måste vi respektera alla röster som lika värda. Kan det lösas?

Som vanligt i konflikter hamnar vi svart-vitt tänkade precis som i familjer. Här har vi ett avgörande konstitutionellt problem i vår demokrati: omröstningar i riksdagen är sedan SD ritat om kartan ännu mer svart-vita då i princip 51% kan fälla en budget som framförs av en regering som stöds av 49%.

Finns det en mer Salomonisk lösning av konflikten mellan att respektera de 13% av väljare som röstat på SD och de 87% som röstat på de övriga 7 partierna, som i stort är överens om hur mycket av budgeten som ska satsas på invandringen? Jag tror det.

Om vi frångår det svart-vita antingen –eller, låt varje parti påverka budgeten i proportion till sitt röstunderlag. Låt SD påverka budgeten med en tyngd av 13%, tex skära ned indandringsbudgeten med 13% eller mer/mindre om de skulle öka/minska i extravalet. Det andra kanske bättre alternativet är att de stora blocken hittar en gemensam uppgörelse men har inte gått hittills. Det tredje är att något block blir så stort att SD tappar sin vågmästarroll. Jag menar att SD visat sitt antidemokratiska ansikte, då de först krävde att inavandringsbudgeten inte skulle öka och nu trappar upp att den måste minska, för att de inte ska fälla varje möjlig regering om de kommer ha kvar sin vågmästarroll. Detta är antidemokratiskt när de kräver att 13% ska helt diktatoriskt tvinga de 87% som är överens om indvandringsbudgetens storlek att vika sig mer än 13% !

Det är i grunden djupa mänskliga och existentiella värden som står på spel.

Men jag har själv mött människor jag tycker mycket om och som i alla andra avseende är i min mening goda samhällsmedborgare som sympatiserar med SD. En person sa att det är enkel matematik: t.ex. vi har inte tillräckligt med bostäder så ungdomar får bo kvar hemma längre än önskat om vi tar in fler invandrare,

Ja det är ett konkret och viktigt problem. Men vi måste alltid se till helheten.

Varför har det byggts så lite bostäder när efterfrågan är så stor? Här har det kapitalistiska systemet kapitalt havererat. Det är ett tydligt bevis för att vi måste överge denna girighetsbaserade ekonomi och istället basera all produktion på VERKLIGA BEHOV..

Och detta måste göras GLOBALT!

Just nu är det viktigaste att vi är på ”ond” väg att helt förstöra förutsättningarna för mänskligt liv på vår vackra planet. Vi har all information och kunskap vi behöver. I Vetenskapens Värld på TV för några år sedan visade en forskare: Jordens resurser räcker för 18 miljarder människor om vi lever på Rwandas nivå och 14 miljarder om vi lever på Indiens nivå. Men ska vi leva på Englands nivå får vi inte vara fler än 2,5 miljarder och på USA:s nivå inte fler än 1,5 miljarder. Vilka ska bli frivilliga ”kollektiva självmordsbombare”? Eller ska vi vänta tills krigets vansinne låter slumpen avgöra vilka som ”ska få leva vidare” om det nu alls går att leva efter ett nytt stort krig?

Vad är det som gör att vi ändå inte kan komma överens och på allvar ta itu med miljöförstörelsen, krig och orättvisor? Är det dödssynder som högmot och girighet? För vad är det annars som gör att en grupp människor tycker sig ha rätt till mer av jordens resurser än andra? Att en del tycker sig vara värda mångmillionbelopp när även i vårt land många har svårt att klara livets nödtröskel, för att inte tala om fattigdomen i världen.

Har man helt glömt den kloke Cornelis Wreeswijk ”Du kan ingenting ta med dig dit du går” i varje fall inte pengar och materiella ting.

De flesta av oss tycker det är orätt att själa, även om många som jag tagit pennor och kopierat privat på jobbet. Men större stölder förkastar vi. Men om jag eller någon annan förbrukar mer än min/sin beskärda del av jordens samlade resurser stjälar vi av en medmänniska.

Självklart måste fördelningen göras klokt: t.ex. vi i det tidvis kalla Sverige har en större kvot av REN ENERGI. Detta måste naturligtvis lösas av kloka politiker. Och tack vare IT revolutionen har vi nu kraftfulla verktyg för bättre resursutnyttjande och behovsbaserad produktion ”production on demand”

Jag tror det är en djup existentiell ångest vi försöker döva med materiell expansion - men vi är vid vägs ände.

Självskadebeteendet har ökat, det är ofta ”lättare” att stå ut med kroppslig smärta än själslig ångest. Individerna skär sig. Samhället skär ned på mänsklig omsorg och välfärd samtidigt som man satsar på att få fart på de materiella hjulen för att vi ska kunna konsumera mer och en del samla mer pengar på hög. Men vår djupa mänskliga ångest kan inte stillas så.

Vi är utslängda ur paradiset, men inte för att vi gjort fel, utan det är vår mänskliga väg. Från omedveten apa blir vi genom ingjutandet av Gudagnistan människor men med en mödosam väg till Gudomlig fullkomlighet. På den resan är vi i början existentiellt helt ensamma men det finns en grundläggande kraft som leder oss, Kärleken, om än i början bara omedvetet. Fast vi vågar inte lita på att vi är värda den kärlek vi behöver och det väcker ångest. (Edris K-E I ett annat ljus)

Det är ändå denna kraft, Kärleken, som måste styra och som i politiken stavas Solidaritet. Många gånger påstås det att det fattas pengar. Men vi lever inte av pengar – vi kan inte äta pengar, inte bo i pengar och knappt skyla oss med pengar. Att påstå att pengarna inte räcker är ett missbruk av matematikens klara logik för att dölja grumlig politik och brist på solidaritet. T.ex. när man avskedar sjukvårdspersonal fast de behövs och vill arbeta med hänvisning till Pengabrist. Om vi hade medborgarlön skulle detta aldrig behöva inträffa. Och att vi inte rättvist kan fördela samhällets och jordens resurser beror inte på pengabrist utan på brist på solidaritet.

Det kanske är en myt att Jesus mättade mer än 5000 personer med två fiskar och fem bröd. Men det finns faktiskt ett matematiskt bevis inom *geometrisk mängdlära* (Banach-Tarskis paradox se Google) att om man delar ett klot i minst fem delar så kan man sätta ihop delarna till två klot vardera lika stort som det första utan några hål. Kanske var det detta Jesus kunde? Men viktigare - viljan att dela på det vi har, solidariteten, kärleken i praktisk handling – är det enda som kan stilla existentiell hunger.

Så det jag tror Jesus ville visa är: Om vi delar rättvist på det vi har räcker det till alla! Den första visaste människa jag sett på nära håll är Bede Griffiths, en engelsk akademiker som blev abbot i ett Benediktinkloster och sen levde som Indisk munk men kristen. Han sa: De olika religionerna är som fingrarna på en hand, vi ska inte blanda ihop dem, för då tappar vi greppet, men de har samma källa. Och vi är Guds fingrar och händer, utan oss händer inget. En präst gick förbi en trädgård full med vackra väldoftande blommor och dignande fruktträd och sa till trädgårdsmästaren- Vilken fin trädgård du och vår Gud har- Ja och du skulle ha sett hur den såg ut då Gud skötte den själv.

Bede Griffiths fick även frågan om det finns ett helvete. Han tänkte länge och sa: - Man måste nog tror att det finns ett helvete men man behöver inte tro att det finns någon i det. Det berättas dock om en person som i dödens närhet fått se in i helvetet: där fanns ändå människor – magra, utsvultna och sjuka fast de alla satt runt en stor skål med gott ris. Men pinnarna var tre meter långa så de kunde inte äta. Personen fick sen se in i Himmelen - där var det likadant, nästan, en stor skål med ris och tre meter långa pinnar. Men alla var välmående för de matade varandra över den stora skålen.

I min ungdom 1968 - var Internationalen den sång som sjöng djupast i mitt hjärta och det är också där den förändrats.

I Henrik Menanders starka svenska översättning finns redan det djupt mänskliga och existentiella och detta lyfts här fram lite mer och även vår tids ödesfråga miljön liksom jämnhöjden (syskonskap itsf. broderskap)

I en av verserna skaldar han visserligen

" I höjden räddarn vi ej hälsa, ej gudar furstar stå oss bi"

men jag hoppas och tror att Henrik Menander förlåter mitt hjärtas väg, från den sångarhimmel jag tror han befinner sig i.

Kanske kan SOLIDARITETEN bli en av de sånger som kan förena Tro och Politik och hjälpa oss alla så vi

”från mörkret stiga (vi) mot Ljuset”

Jan Pilotti leg läkare,
Spec. ungdomspsykiatri, fil.kand matematik och teoretisk fysik

Solidariteten

Upp själar uti alla män'skor
Som hjärnan bojar lagt uppå
I hjärtat sjunger våran mentor
Vi ska kärlekens väg nu gå
Vakna upp ur mörka marknadsruset
Själ stå upp du är nu fri
Från mörkret stiga vi mot ljuset,
från intet allt vi vilja bli.

Refräng

Upp till kamp för Mänskligheten!
Sista striden det är,
ty Solidariteten
åt alla lycka bär.
Upp till kamp för Planeten !
Sista striden det är,
ty Solidariteten
åt alla lycka bär.

I höjden räddarn vi ej hälsa,
ej kapital MEN Gudar stå oss bi.
Och själva skola vi oss frälsa
När i vart hjärta vår själ är fri.
Vi är alla systrar och bröder
Som går till ljuset hand i hand,
vi sjunger så att hjärtat glöder
med kraftig röst i varje land.

Refräng

Vi är syskon på Planeten!
Samma Gud som alla lär
att Solidariteten
åt alla frälsning bär.
Vi är syskon på Planeten!
En enad stor familj vi är
Och Solidariteten
åt alla lycka bär.

Till krigets slaktande vi dragits,
vi mejats ner i jämna led.
För lögn och girighet vi slagits,
nu vill vi skapa en evig fred.

Om vi drivs av mörkrets vandaler ,
mot våra grannar än en gång,
vi byter kängorna mot sandaler
och sjunger tillsammans fredens sång.

Refräng

Vi är grannar på Planeten
En enad mänsklighet vi är
Och Solidariteten
Åt alla Fred nu bär
Vi är grannar på Planeten
En enad mänsklighet vi är
Och Solidariteten
Åt alla lycka bär

Var människa i stad på landet
Nu ska vi rädda livsmiljön
När fast vi knyta syskonbandet
våran jord ska bli så skön
Kapitalet jorden söndersprätta
Men när vi nu till vårt försvar
Helt stopp för girigheten sätta
Ska solen stråla mera klar

Refräng

Vi är människor på Planeten
Våran jord ska va' ren och grön
Och Solidariteten
Ger alla medborgarlön
Vi är människor på Planeten
En enad mänsklighet vi är
Och Solidariteten
oss kärlek alla lär.

Får spridas fritt Källa drpilotti.info/solidaritet